

Presidència de la Generalitat

LLEI 2/2010, de 31 de març, de la Generalitat, de Mesures de Protecció i Revitalització del Conjunt Històric de la Ciutat de València. [2010/3756]

Sia notori i manifest a tots els ciutadans que Les Corts han aprovat, i jo, d'acord amb el que estableixen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, en nom del Rei, promulgue la llei següent:

PREÀMBUL

El Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, va declarar bé d'interès cultural el conjunt històric de València, que va ser delimitat, a l'efecte de protecció, en tres àmbits distints: el recinte murallat (Ciutat Vella); el primer eixamplament delimitat per les grans vies i el llit del Túria; i el nucli original de l'eixamplament del Cabanyal.

Mitjançant Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, es va aprovar definitivament l'homologació i el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar de València. Diverses sentències del Ple de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, confirmades en seu casacional per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, han declarat la plena conformitat a dret del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior esmentat.

En especial, en aquestes sentències es va posar fi al debat sobre si l'alteració de part de l'estructura urbana i arquitectònica del barri del Cabanyal, que preveu el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior, és o no conforme amb la Llei de Patrimoni Cultural Valencià i, en particular, amb el seu article 39.2. El Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana va entendre que sí que era conforme amb el precepte esmentat, el qual preveu en la seua redacció originària que en els conjunts històrics es mantindrà l'estructura urbana i arquitectònica del conjunt i les característiques generals de l'ambient i de la silueta paisatgística, i hi afegeix que no es permetran modificacions d'alineacions, alteracions de l'edificabilitat, parcel·lacions ni agregacions d'immobles, llevat que contribuïsquen a la millor conservació general del conjunt.

A pesar d'aquestes resolucions judicials, que anys després serien confirmades pel Tribunal Suprem, Les Corts van voler reforçar l'acció regeneradora de les administracions públiques amb relació als conjunts històrics i les possibilitats que, mitjançant l'exercici de potestats urbanístiques, es pogueren aconseguir simultàniament els objectius de posar en valor el patrimoni cultural valencià, protegir millor els conjunts històrics i evitar que la protecció fora un obstacle a la millora dels equipaments i comunicacions dels conjunts històrics i la qualitat de vida dels seus veïns.

Per això, mitjançant la Llei 7/2004, de 19 d'octubre, de la Generalitat, es va modificar la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, sent un dels eixos de la reforma la posada en valor dels béns d'interès cultural, especialment aquells el valor dels quals resideix en gran manera en l'existència d'un ús social d'aquests, del manteniment de les tradicions i les activitats que el caracteritzen. Per a aconseguir aquesta finalitat, la Llei 7/2004 va preveure la introducció de modulacions en les mesures de protecció que, amb les degudes garanties, algunes d'elles majors de les que exigeixen la majoria de legislacions comparades, permeten que aquests béns no es convertisquen en peces de museu inanimades, faltes de vida, la qual cosa no només generaria la seua degradació, sinó la pèrdua d'usos i costums que són part del nostre patrimoni immaterial, en última instància.

A conseqüència d'això anterior, la Llei 7/2004 va introduir un nou apartat en l'article 39.2 de la Llei del Patrimoni Cultural Valencià, precepte entorn del qual ha pivotat la controvèrsia jurídica respecte de la validesa del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, nou apartat que permet que el Consell pugua autoritzar que els plans especials de protecció dels conjunts històrics prevegen modificacions de l'estructura urbana i arquitectònica en el cas

Presidencia de la Generalitat

LEY 2/2010, de 31 de marzo, de la Generalitat, de Medidas de Protección y Revitalización del Conjunto Histórico de la Ciudad de Valencia. [2010/3756]

Sea notorio y manifiesto a todos los ciudadanos, que Les Corts han aprobado, y yo, de acuerdo con lo establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía, en nombre del Rey, promulgo la siguiente ley:

PREÁMBULO

El Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, declaró bien de interés cultural el conjunto histórico de València, el cual fue delimitado, a los efectos de protección, en tres ámbitos distintos: el recinto amurallado (Ciutat Vella); el primer ensanche delimitado por las grandes vías y el cauce del Turia; y el núcleo original del ensanche del Cabanyal.

Mediante Resolución de 2 de abril de 2001, del conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, se aprobó definitivamente la Homologación y el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar de València. Varias sentencias del Pleno de la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, confirmadas en sede casacional por la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Supremo, han declarado la plena conformidad a derecho del citado Plan Especial de Protección y de Reforma Interior.

En especial, en estas sentencias se puso fin al debate acerca de si la alteración de parte de la estructura urbana y arquitectónica del barrio del Cabanyal, que prevé el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior, es o no conforme con la Ley de Patrimonio Cultural Valenciano y, en particular, con su artículo 39.2. El Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana entendió que sí que era conforme con el citado precepto, el cual preveía en su redacción originaria que en los conjuntos históricos se mantendrá la estructura urbana y arquitectónica del conjunto y las características generales del ambiente y de la silueta paisajística, añadiendo que no se permitirán modificaciones de alineaciones, alteraciones de la edificabilidad, parcelaciones ni agregaciones de inmuebles, salvo que contribuyan a la mejor conservación general del conjunto.

A pesar de estas resoluciones judiciales, que años después serían confirmadas por el Tribunal Supremo, Les Corts quisieron reforzar la acción regeneradora de las administraciones públicas con relación a los conjuntos históricos y las posibilidades de que, mediante el ejercicio de potestades urbanísticas, se pudieran lograr simultáneamente los objetivos de poner en valor el patrimonio cultural valenciano, proteger mejor los conjuntos históricos y evitar que dicha protección fuera un obstáculo a la mejora de los equipamientos y comunicaciones de los conjuntos históricos y la calidad de vida de sus vecinos.

Por ello, mediante la Ley 7/2004, de 19 de octubre, de la Generalitat, se modificó la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, siendo uno de los ejes de la reforma la puesta en valor de los bienes de interés cultural, especialmente aquellos cuyo valor está residenciado en buena medida en la existencia de un uso social de éstos, del mantenimiento de las tradiciones y las actividades que lo caracterizan. Para lograr esta finalidad, la Ley 7/2004 previó la introducción de modulaciones en las medidas de protección que, con las debidas garantías, algunas de ellas mayores de las que exigen la mayoría de legislaciones comparadas, permiten que estos bienes no se convirtieran en piezas de museo inanimadas, carentes de vida, lo que no sólo generaría su degradación, sino la pérdida de usos y costumbres que son parte de nuestro patrimonio inmaterial, en última instancia.

A consecuencia de lo anterior, la Ley 7/2004 introdujo un nuevo apartado en el artículo 39.2 de la Ley del Patrimonio Cultural Valenciano, precepto en torno al cual ha pivotado la controversia jurídica respecto de la validez del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, nuevo apartado que permite que el Consell pueda autorizar que los planes especiales de protección de los conjuntos históricos prevean modificaciones de la estructura urbana y

que es produïska una millora de la seua relació amb l'entorn territorial o urbà o s'eviten els usos degradants per al propi conjunt o es tracte d'actuacions d'interés general per al municipi o de projectes singulars rellevants.

Tots aquests preceptes abonen prou l'actuació de l'Ajuntament de València i de la Generalitat en l'exercici de les seues competències urbanístiques i de protecció del patrimoni cultural valencià amb relació al barri del Cabanyal, plasmades en el seu Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior.

Amb tot, i a pesar de la claredat de la llei i de les sentències judicials que van avalar la plena conformitat a dret d'aquest pla especial, continuaven existint veus contràries al mateix.

Per això el Tribunal Suprem va haver de donar resposta a aquestes manifestacions, i especialment quant a l'al·legat d'espoliació. Així, en el fonament jurídic desé de la seua sentència de 12 de març de 2008, reiterat per les sentències de 13 de març i 16 de desembre de 2008, va afirmar rotundament que en el cas del barri del Cabanyal de València, el retret d'espoliació es dirigeix contra un instrument de planejament que ha estat objecte d'una tramitació complexa i en la formulació i aprovació del qual han intervingut les administracions local i autonòmica, en l'exercici de les seues competències respectives, produint tot això com resultat un pla especial de protecció les determinacions del qual, es compartisquen o no, no puguen ser titllades d'irracionals o arbitràries. Aqueix mode de procedir de les dues administracions actants, i el resultat que d'això s'ha derivat, no encaixen, per tant, en el concepte d'espoliació, per ampli que siga el sentit que vulga donar-se a aquest terme.

No obstant això, tampoc aquesta clara, explícita i contundent manifestació del més alt Tribunal d'Espanya ha estat prou per a aquietar els atacs jurídics contra el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, de manera que l'Ordre de 29 de desembre de 2009, del Ministeri de Cultura, en contra del que afirma expressament el Tribunal Suprem i de la voluntat patent de Les Corts, ha declarat que el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar determina l'espoliació del conjunt històric del Cabanyal, i ha requerit l'Ajuntament de València i la Generalitat perquè suspenguen qualsevol actuació d'execució del pla.

Amb independència de les mesures que puguen adoptar l'Ajuntament de València i l'administració de la Generalitat perquè es respecten les competències que corresponen a la Generalitat conforme a l'article 49.1.5^a de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, s'anul·le la indicada ordre del Ministeri de Cultura, es restablisca la legalitat i es done ple compliment al ja resolt pel Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana i el Tribunal Suprem, el Consell estima que és necessari que mitjançant una norma amb rang de llei específicament dirigida a tutelar la situació del Cabanyal es pose definitivament de relleu que la protecció del conjunt històric de la ciutat de València, declarat bé d'interés cultural pel Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, és compatible amb l'execució plena del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, i que el pla millora la protecció del conjunt històric de la ciutat de València, sent instrument eficaç per a la millor consecució dels fins proteccionistes generals de l'article 11 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana i de la Llei del Patrimoni Cultural Valencià i els específics del Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell.

Aquesta llei es fonamenta en la competència prevista en l'article 49.1.5^a de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, pel qual la Generalitat assumeix competència exclusiva en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, sense perjudi del que disposa el número 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució Espanyola, que atribueix a l'estat competència exclusiva en matèria de defensa del patrimoni cultural, artístic i monumental espanyol contra l'espoliació.

Sent el conjunt històric de València un bé d'interés cultural per haver-ho declarat així la Generalitat, és a la Generalitat a qui compete definir els valors que el fan creditor de la protecció que li atorga

arquitectònica en el caso de que se produzca una mejora de su relación con el entorno territorial o urbano o se eviten los usos degradantes para el propio conjunto o se trate de actuaciones de interés general para el municipio o de proyectos singulares relevantes.

Todos estos preceptos respaldan suficientemente la actuación del Ayuntamiento de Valencia y de la Generalitat en el ejercicio de sus competencias urbanísticas y de protección del patrimonio cultural valenciano con relación al barrio del Cabanyal, plasmadas en su Plan Especial de Protección y de Reforma Interior.

Con todo, y a pesar de la claridad de la ley y de las sentencias judiciales que avalaron la plena conformidad a derecho de este plan especial, seguían existiendo voces contrarias al mismo.

Por ello el Tribunal Supremo tuvo que dar respuesta a estas manifestaciones, y especialmente en lo relativo al alegato de expoliación. Así, en el fundamento jurídico décimo de su sentencia de 12 de marzo de 2008, reiterado por las sentencias de 13 de marzo y 16 de diciembre de 2008, afirmó rotundamente que en el caso del barrio del Cabanyal de Valencia, el reproche de expoliación se dirige contra un instrumento de planeamiento que ha sido objeto de una tramitación compleja y en cuya formulación y aprobación han intervenido las administraciones local y autonómica, en el ejercicio de sus respectivas competencias, produciendo todo ello como resultado un plan especial de protección cuyas determinaciones, se compartan o no, no puedan ser tachadas de irracionales o arbitrarias. Ese modo de proceder de las dos administraciones actuantes y el resultado que de ello se ha derivado no tienen encaje, por tanto, en el concepto de expoliación, por amplio que sea el sentido que quiera darse a este término.

Sin embargo, tampoco esta tajante, explícita y contundente manifestación del más alto Tribunal de España ha sido suficiente para aquietar los ataques jurídicos contra el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, de forma que la Orden del Ministerio de Cultura de 29 de diciembre de 2009, en contra de lo expresamente afirmado por el Tribunal Supremo y de la voluntad patente de Les Corts, ha declarado que el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar determina la expoliación del conjunto histórico del Cabanyal, y ha requerido al Ayuntamiento de Valencia y a la Generalitat para que suspendan cualquier actuación de ejecución del referido Plan.

Con independencia de las medidas que puedan adoptar el Ayuntamiento de Valencia y la administración de la Generalitat para que se respeten las competencias que corresponden a la Generalitat conforme al artículo 49.1.5^a del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, se anule la indicada Orden del Ministerio de Cultura, se restablezca la legalidad y se dé pleno cumplimiento a lo ya resuelto por el Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana y el Tribunal Supremo, el Consell estima que es preciso que mediante una norma con rango de ley específicamente dirigida a tutelar la situación del Cabanyal se ponga definitivamente de relieve que la protecció del conjunt històric de la ciutat de València, declarat bien de interés cultural por el Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, es compatible con la ejecución plena del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprobado definitivamente por Resolució de 2 de abril de 2001, del Conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, y que dicho plan mejora la protecció del conjunt històric de la ciutat de València, siendo instrumento eficaç para la mejor consecució de los generales fines proteccionistas del artículo 11 del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana y de la Ley del Patrimonio Cultural Valenciano y los específicos del Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell.

Esta ley se fundamenta en la competencia prevista en el artículo 49.1.5^a del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, por el cual la Generalitat asume competencia exclusiva en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arquitectónico, arqueológico y científico, sin perjuicio de lo que dispone el número 28 del apartado 1 del artículo 149 de la Constitución Española, el cual atribuye al estado competencia exclusiva en materia de defensa del patrimonio cultural, artístico y monumental español contra la expoliación.

Siendo el conjunto histórico de Valencia un bien de interés cultural por haberlo declarado así la Generalitat, es a la Generalitat a la que le compete definir los valores que lo hacen acreedor de la protección que

la seua declaració com a bé d'interés cultural. D'aquesta manera, no podrà existir cap espoliació per actuacions que la pròpia Generalitat considera que no afecten els valors esmentats.

I, per descomptat, la peculiar trama en retícula derivada de les alineacions de les antigues barraques que presenta el barri del Cabanyal i l'arquitectura d'arrel eclecticista no són valors prou transcendents com per a prevaldre, d'una manera absolut, sobre actuacions urbanístiques que produeixen una millora de la relació del barri del Cabanyal amb el seu entorn territorial o urbà i eviten usos degradants per al propi conjunt, com les que preveu el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, especialment si es té present que la trama reticular del barri romandrà en gran part després de l'execució del pla especial, que totes les antigues barraques han desaparegut i que els elements arquitectònics singularment importants del barri gaudeixen d'una protecció patrimonial específica i concreta a través de la seua catalogació.

A més, el Consell entén que hi ha raons d'extraordinària i urgent necessitat que justifiquen l'aprovació de la present llei.

Extraordinària necessitat, en primer lloc, perquè el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar no és un instrument de planejament qualsevol, sinó que és el pla que major controvèrsia jurídica, política i social ha suscitat en la història de la Comunitat Valenciana, fins al punt d'haver estat objecte de nou sentències del Ple de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, confirmades en seu casacional per tres sentències de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. A això s'uneix que el pla esmentat és element bàsic i vertebrador de l'acció protectora de la Generalitat respecte del conjunt històric de la ciutat de València, el qual constitueix el patrimoni cultural més important de la Comunitat Valenciana, segons declara amb tota expressivitat l'annex I del Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, per la qual cosa tractant-se d'un conjunt històric extraordinàriament important –el més important–, és del tot conseqüent que la necessitat de millorar la seua protecció a través de les mesures legals específiques contingudes en aquesta llei siga també extraordinària.

Urgent necessitat, en segon lloc, perquè el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar es troba ja en una fase avançada d'execució, i estan compromesos grans recursos presupostaris tant de la Generalitat com de l'Ajuntament de València, i sent urgent la necessitat de completar la seua execució, regenerant un entorn urbà molt degradat, estructurant les comunicacions i connexions del barri del Cabanyal amb la resta de la ciutat de València, donant a València una nova eixida al mar, i finalitzant els equipaments socials, culturals i dotacionals que preveu el pla. Paralitzar l'execució del pla donaria lloc a una situació d'incertesa, de deixar les coses a mitges, que aprofundiria la degradació del Cabanyal amb el consegüent empitjorament de la qualitat de vida dels seus veïns i de la resta de ciutadans de València, menystenint els enormes esforços posats en el barri per l'Ajuntament de València i la Generalitat durant l'última dècada.

Article 1. Objecte

1. Es declara expressament que el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, no perjudica, danya, deteriora o menyscaba de qualsevol altre mode la protecció del conjunt històric de la ciutat de València acordada mitjançant el Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, que va declarar al dit conjunt històric bé d'interés cultural, de manera que el citat Pla no posa en perill de pèrdua o destrucció cap dels valors del conjunt històric de la ciutat de València ni pertorba el compliment de la seua funció social sinó que, abans bé, revitalitza la ciutat de València en un dels seus barris històrics més importants i millora la qualitat de vida del mateix i el gaudi dels valors històrics del barri del Cabanyal pels seus veïns i per la resta de ciutadans de València i de la Comunitat Valenciana.

le otorga su declaración como bien de interés cultural. De esta forma, no podrá existir ninguna expoliación por actuaciones que la propia Generalitat considera que no afectan a los citados valores.

Y, desde luego, la peculiar trama en retícula derivada de las alineaciones de las antiguas barracas que presenta el barrio del Cabanyal y la arquitectura de raigambre eclecticista del mismo no son valores lo suficientemente trascendentes como para prevalecer, de un modo absoluto, sobre actuaciones urbanísticas que producen una mejora de la relación del barrio del Cabanyal con su entorno territorial o urbano y evitan usos degradantes para el propio conjunto, como las que prevé el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, especialmente si se tiene presente que la trama reticular del barrio permanecerá en gran parte tras la ejecución del plan especial, que todas las antiguas barracas han desaparecido y que los elementos arquitectónicos singularmente importantes del barrio gozan de una protección patrimonial específica y concreta a través de su catalogación.

Además, el Consell entiende que existen razones de extraordinaria y urgente necesidad que justifican la aprobación de la presente ley.

Extraordinaria necesidad, en primer lugar, porque el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar no es un instrumento de planeamiento cualquiera, sino que es el plan que mayor controversia jurídica, política y social ha suscitado en la historia de la Comunitat Valenciana, hasta el punto de haber sido objeto de nueve sentencias del Pleno de la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Superior de Justicia de la Comunitat Valenciana, confirmadas en sede casacional por tres sentencias de la Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Supremo. A ello se une que dicho plan es elemento básico y vertebrador de la acción protectora de la Generalitat respecto del conjunto histórico de la ciudad de València, el cual constituye el patrimonio cultural más importante de la Comunitat Valenciana, según declara con toda expresividad el anexo I del Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, por lo que tratándose de un conjunto histórico extraordinariamente importante –el más importante–, es del todo conseqüente que la necesidad de mejorar la protección del mismo a través de las específicas medidas legales contenidas en esta ley sea también extraordinaria.

Urgente necesidad, en segundo lugar, porque el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar se encuentra ya en una fase avanzada de ejecución, estando comprometidos grandes recursos presupuestarios tanto de la Generalitat como del Ayuntamiento de València, y siendo apremiante la necesidad de completar su ejecución, regenerando un entorno urbano muy degradado, estructurando las comunicaciones y conexiones del barrio del Cabanyal con el resto de la ciudad de València, dando a València una nueva salida al mar, y finalizando los equipamientos sociales, culturales y dotacionales que dicho plan prevé. Paralizar la ejecución del plan daría lugar a una situación de incertidumbre, de dejar las cosas a medias, que ahondaría la degradación del Cabanyal con el consiguiente empeoramiento de la calidad de vida de sus vecinos y del resto de ciudadanos de València, menoscabando los enormes esfuerzos puestos en dicho barrio por el Ayuntamiento de València y la Generalitat durante la última dècada.

Artículo 1. Objeto

1. Se declara expresamente que el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprobado definitivamente por Resolución de 2 de abril de 2001, del Conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, no perjudica, danya, deteriora o menoscaba de cualquier otro modo la protección del conjunto histórico de la ciudad de València acordada mediante el Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, que declaró a dicho conjunto histórico bien de interés cultural, de forma que el citado Plan no pone en peligro de pérdida o destrucción ninguno de los valores del conjunto histórico de la ciudad de València ni perturba el cumplimiento de su función social sino que, antes bien, revitaliza la ciudad de València en uno de sus barrios históricos más importantes y mejora la calidad de vida del mismo y el disfrute de los valores históricos del barrio del Cabanyal por sus vecinos y por el resto de ciudadanos de València y de la Comunitat Valenciana.

2. Es reconeix expressament la plena compatibilitat entre la total execució del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, i les raons que van donar lloc a la inclusió del nucli original de l'eixamplament del Cabanyal dins les àrees afectades per la declaració de bé d'interès cultural del conjunt històric de València, de manera que la total execució del pla no posa en perill de pèrdua o destrucció cap dels valors del conjunt històric de la ciutat de València ni pertorba el compliment de la seua funció social sinó que, encara bé, revitalitza la ciutat de València en un dels seus barris històrics més importants i millora la qualitat de vida i el gaudi dels valors històrics del barri del Cabanyal pels seus veïns i per la resta de ciutadans de València i de la Comunitat Valenciana.

Article 2. Autorització

S'autoritzen expressament les actuacions i intervencions sobre l'estructura urbana i arquitectònica del conjunt històric de València que preveu el Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, ja que el pla produeix una millora de la relació del barri del Cabanyal amb el seu entorn territorial o urbà i evita usos degradants per al propi conjunt.

Article 3. Execució del pla especial

Els òrgans i personal al servei de les administracions públiques competents per a l'execució del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, realitzaran tots els actes que siguen necessaris per a la total execució del pla d'acord amb el que preveuen aquest i la present llei, sense que tals actes d'execució puguen veure's menystinguts en qualsevol manera pels actes o acords d'altres administracions públiques.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Única. Derogació normativa

1. Queda derogada qualsevol norma del mateix rang o d'un rang inferior que s'opose al que estableix la present llei.

2. D'una forma especial, el Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, pel qual es va declarar bé d'interès cultural el conjunt històric de València, haurà d'entendre's modificat o derogat en qualsevol aspecte que pugua oposar-se al que estableix la present llei.

Així mateix, el Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, pel qual es va declarar bé d'interès cultural el conjunt històric de València, haurà d'entendre's modificat o derogat en qualsevol aspecte que pugua oposar-se a la total execució del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprovat definitivament per Resolució de 2 d'abril de 2001, del conseller d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports, ja que el pla esmentat produeix una millora de la relació del barri del Cabanyal amb el seu entorn territorial o urbà i evita usos degradants per al propi conjunt.

3. Queda derogat el Decret-Llei 1/2010, de 7 de gener, de Mesures de Protecció i Revitalització del Conjunt Històric de la ciutat de València.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. De la modificació de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural de la Comunitat Valenciana.

1. Es modifica l'article 7.1 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural de la Comunitat Valenciana, el qual queda redactat en els termes següents:

2. Se reconoce expresamente la plena compatibilidad entre la total ejecución del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprobado definitivamente por Resolución de 2 de abril de 2001, del Conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, y las razones que dieron lugar a la inclusión del núcleo original del ensanche del Cabanyal dentro de las áreas afectadas por la declaración de bien de interés cultural del conjunto histórico de València, de forma que la total ejecución del citado Plan no pone en peligro de pérdida o destrucción ninguno de los valores del conjunto histórico de la ciudad de València ni perturba el cumplimiento de su función social sino que, antes bien, revitaliza la ciudad de València en uno de sus barrios históricos más importantes y mejora la calidad de vida del mismo y el disfrute de los valores históricos del barrio del Cabanyal por sus vecinos y por el resto de ciudadanos de València y de la Comunitat Valenciana.

Artículo 2. Autorización

Se autorizan expresamente las actuaciones e intervenciones sobre la estructura urbana y arquitectónica del conjunto histórico de València que prevé el Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal, aprobado definitivamente por Resolución de 2 de abril de 2001, del conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, ya que dicho plan produce una mejora de la relación del barrio del Cabanyal con su entorno territorial o urbano y evita usos degradantes para el propio conjunto.

Artículo 3. Ejecución del plan especial

Los órganos y personal al servicio de las administraciones Públicas competentes para la ejecución del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprobado definitivamente por Resolución de 2 de abril de 2001, del conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, realizarán todos los actos que sean necesarios para la total ejecución del citado Plan conforme a lo previsto en el mismo y en la presente ley, sin que tales actos de ejecución puedan verse menoscabados de cualquier modo por los actos o acuerdos de otras administraciones públicas.

DISPOSICIÓN DEROGATORIA

Única. Derogación normativa

1. Queda derogada cualquier norma de igual o inferior rango que se oponga a lo establecido en la presente ley.

2. De una forma especial, el Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, por el que se declaró bien de interés cultural al conjunto histórico de València, deberá entenderse modificado o derogado en cualquier aspecto que pudiera oponerse a lo establecido en la presente ley.

Así mismo, el Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, por el que se declaró bien de interés cultural al conjunto histórico de València, deberá entenderse modificado o derogado en cualquier aspecto que pudiera oponerse a la total ejecución del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar, aprobado definitivamente por Resolución de 2 de abril de 2001, del conseller de Obras Públicas, Urbanismo y Transportes, ya que dicho Plan produce una mejora de la relación del barrio del Cabanyal con su entorno territorial o urbano y evita usos degradantes para el propio conjunto.

3. Queda derogado el Decreto-ley 1/2010, de 7 de enero, de Medidas de Protección y Rehabilitación del Conjunto Histórico de la Ciudad de València.

DISPOSICIONES FINALES

Primera. De la modificación de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural de la Comunitat Valenciana.

1. Se modifica el artículo 7.1 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del patrimonio cultural de la Comunitat Valenciana, el cual queda redactado en los siguientes términos:

“1. Són institucions consultives de l'administració de la Generalitat en matèria de patrimoni cultural el Consell Valencià de Cultura, la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles, les universitats de la Comunitat Valenciana, el Consell Assessor del Patrimoni Històric Immobiliari, el Consell Assessor d'Arxius, el Consell de Biblioteques, el Consell Assessor d'Arqueologia i Paleontologia, i totes les altres que siguen creades o reconegudes pel govern valencià, sense perjudici de l'assessorament que puga recollir-se d'altres organismes professionals i entitats culturals”.

2. S'afegeix una disposició addicional setena a la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural de la Comunitat Valenciana, amb la redacció següent:

“Disposició addicional setena. Consell Assessor de Patrimoni Històric Immobiliari.

El Consell Assessor de Patrimoni Històric Immobiliari té com a funcions l'informe de les declaracions com a bé d'interès cultural dels conjunts històrics i de les seues modificacions, l'informe dels plans especials de protecció dels conjunts històrics i de les seues modificacions, i la resta de les que puguen establir-se reglamentàriament amb relació a béns immobles d'interès cultural.

La composició i el funcionament s'establiran reglamentàriament.”

Segona. Entrada en vigor

La present llei vigirà el mateix dia de la publicació en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

Els efectes del mateix es retrotrauran, en el que calga per a la seua eficàcia plena, a l'11 de maig de 1993, data de entrada en vigor del Decret 57/1993, de 3 de maig, del Consell, i al 2 d'abril de 2001, data d'aprovació definitiva del Pla Especial de Protecció i de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar.

Per tant, ordene que tots els ciutadans, tribunals, autoritats i poders públics als quals pertoque, observen i facen complir esta llei.

València, 31 de març de 2010

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

“1. Son instituciones consultivas de la administración de la Generalitat en materia de patrimonio cultural el Consejo Valenciano de Cultura, la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos, las universidades de la Comunidad Valenciana, el Consejo Asesor del Patrimonio Histórico Inmobiliario, el Consejo Asesor de Archivos, el Consejo de Bibliotecas, el Consejo Asesor de Arqueología y Paleontología, y cuantas otras sean creadas o reconocidas por el gobierno valenciano, sin perjuicio del asesoramiento que pueda recabarse de otros organismos profesionales y entidades culturales”.

2. Se añade una disposición adicional séptima a la Ley 4/1998, de 11 de junio, del patrimonio cultural de la Comunitat Valenciana, con la siguiente redacción:

“Disposición adicional séptima. Consejo Asesor de Patrimonio Histórico Inmobiliario

El Consejo Asesor de Patrimonio Histórico Inmobiliario tiene como funciones el informe de las declaraciones como bien de interés cultural de los conjuntos históricos y de sus modificaciones, el informe de los planes especiales de protección de los conjuntos históricos y de sus modificaciones, y el resto de las que puedan establecerse reglamentariamente con relación a bienes inmuebles de interés cultural.

Su composición y funcionamiento se establecerán reglamentariamente.”

Segunda. Entrada en vigor

La presente ley entrará en vigor el mismo día de su publicación en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*.

Los efectos del mismo se retrotraerán, en lo que pudiera ser necesario para su plena eficacia, al 11 de mayo de 1993, fecha de la entrada en vigor del Decreto 57/1993, de 3 de mayo, del Consell, y al 2 de abril de 2001, fecha de la aprobación definitiva del Plan Especial de Protección y de Reforma Interior del Cabanyal-Canyamelar.

Por tanto, ordeno que todos los ciudadanos, tribunales, autoridades y poderes públicos a los que corresponda, observen y hagan cumplir esta ley

Valencia, 31 de marzo de 2010

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ